

værende, maatte Sorø Akademi lige saa godt strax kunne faae sine Forstud tilbage. Men atter der møde vi en mærkværdig Stilling hos Flertallet. Det skulde efter Theaterloven afgjøres paa Finantsloven for 1874—75, hvorvidt Tilskudet til det nye Theater skulde være Gave eller Laan. Det blev afgjort den Gang, og dermed var Historien færdig; det skulde være Laan. Nu gaar man hen og antager et Budget, der faktisk, enten Ministeriets Forslag gaar igjennem eller ikke, betegner ikke blot den ved Theaterbygningen fremkaldte nye Gjæld, men hele Gjælden til Sorø Akademi som et Laan, der skal tilbagebetales af Statskassen. Det er disse Konsekvenser, Flertallet er kommet til ved sine anerkjendte "Seire" paa dette Punkt ifjor. — Med Hensyn til Stiftsmidlerne, de 25,000 Kr., veed jeg ikke, om det ærede Flertal savner Noget, men jeg savner i alt Fald nogle Oplysninger. Jeg synes, det kunde være interessant at faae at se, i hvilken Udstrækning den meget ærede Kirkeminister har brugt disse 25,000 Kr., hvilke geistlige Embeder han dermed har forbedret, om disse 25,000 Kr. i Aar — hvad jeg anser for givet — kun ere en forsat Bevilling til de samme Embeders Indtægtsforbedring, eller om der er en Del af dem, som kun have faaet Forhøielsen bevilget paa Tid, saa at den altsaa søges bevilget paa ny i Aar, og desl. Ikke en Linie staar der derom at læse. Det kunde dog være, at Flertallet kunde tænke som saa, at selv om der var en eller anden Mand i et mindre Lønnet Embede, som, fordi han havde siddet der i noget længere Tid eller af andre Hensyn, fik et saadant Tillæg, kunde det dog være rigtig, naar han blev forflyttet, eller der paa anden Maade indtraadte Vaccance, da at lade Tillæget falde bort og derved bringe de 25,000 Kr. ned. I hvilket Forhold alt dette staar til Præstelønningsloven, som jeg haaber den ærede Minister og Flertallet maa blive enige om at føre igjennem, veed jeg ikke, og jeg kan saa meget mindre vide det, som jeg ikke har hørt et Ord derom. — Jeg skal dermed slutte disse enkelte Bemærkninger om Finantsloven. De ere mindre vigtige og ere naturligvis ogsaa fremsatte med mindre Haab, da jeg jo kun staar som Medlem af et Mindretal her i Salen, men jeg har desuagtet troet at turde lægge Betslag paa Thingets Tid. Det, som naturligvis er mig vigtigere, er, at den fortsatte Diskussion kunde give os en uforbeholden og klar Anskuelse af Thingets nuværende Stilling, nemlig de to Sider af Flertallets Stilling indbyrdes og disses, altsaa Flertallets, Stilling igjen til Regjeringen.

Bille: For at det Haab, hoormed det ærede Medlem sluttede sit Foredrag, skulde kunne opfyldes, vilde det vistnok have været hensigtsmæssigt, om han selv havde været noget mere positiv i sine Antydninger, end han har været, thi det forekommer mig, at han her ligesom ved

tidligere Leiligheder i det Væsentlige har indskrænket sig til en Kritik af Andre, medens han derimod var særdeles sparsom med Meddelelser om, hvorledes hans egen Stilling var, og hvad han selv vilde gjøre. Vi, der som Tilskuere have fulgt den interessante Kamp, som har udviklet sig indenfor det forhenværende forenede Venstres Grændser, have haat det Indtryk, at ingen af de to Dele, hvori dette Parti nu er splittet ad, var rigtig paa det Reene med, hvad dets nye Bane skulde være, og at det egentlige Feltraab, under hvilket de begyndte den nye parlamentariske Kampagne, var dette: „Seg vil gjøre det Modsatte af, hvad mine fordums Venner gjøre.“ Jeg tror, at dette i en ikke ringe Grad har stadfæstet sig ved den Opfattelse, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) idag har gjort gjældende af de Udtaleser, som faldt igaar fra det ærede Medlem for Kjøbenhavn's Amts 5te Valgkreds (Holstein). Efter de Ytringer, som ere faldne i Sommerens Løb paa de offentlige Møder, var der for os en vis Grund til at tro, at netop det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds væsentlig stod paa Forhandlingens Standpunkt. Hvis ikke min Husommelse skuffer mig særdeles, saa er en af de Sætninger, som han har udviklet paa mange Steder omkring i Landet, den, at han og hans Venner nu havde mistet hele det parlamentariske Grundlag, fra hvilket de tidligere havde ageret, at de følgelig ikke længere kunde indlade sig paa en politisk Kamp med Ministeriet, men erkjende deres Stilling som Mindretal og derfor søge at komme til Forhandling med Ministeriet. Det har derfor været en Stusselse for os nu idag at høre, at det ærede Medlem var yderst misfornøiet med, at ogsaa hans fordums Venner vilde forhandle med Ministeriet (Berg: Paa ingen Maade, det finder jeg ganske naturligt). Det var dog derpaa, at Indledning til det ærede Medlems Foredrag gik ud. Det er ikke korrekt og heller ikke billigt af det ærede Medlem, naar han fremsætter Forholdet saaledes, som om der her i Salen bestod et fast Flertal, dannet af en Del af det forrige forenede Venstre og det tidligere saakaldte forenede Høire, medens Mindretallet skulde være det ærede Medlem og hans Venner. Hvad nu for det Første Venligheden i Opfattelse angaar, saa haaber jeg, at det ærede Medlem ikke vil være saa uretfærdig at misfænde, at ogsaa til ham sende vi de allervenligste Blikke. Det er virkelig ikke Tilfældet, at vi alene skulde begunstige den ene Side og forsumme den anden; tværtimod, vi betragte det som en af de lysteste Sider ved, hvad der er foregaaet i forrige Samling og i Løbet af Sommeren, at, imedens vi Høirefolk tidligere kastede temmelig uvenlige Blikke til begge Fraktioner af Venstre og fik temmelig uvenlige Blikke igjen, saa er dette Forhold nu blevet saa glædelig forandret, at vi med begge Sider, der indbyrdes ere saa lidet venlige, udveyle de allerven-